

ΔΩΡΟΝ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΣ.

Πενήντα ἑξαίφνης πλὴν φωνὴ τὴν κράζει καὶ
(μὲ κοῖλον
τὸν πῶγωνα τις γραῖα:
Σοφία, λέγει, ἀκούσον. Σοφία, . . . εἶπαι νῆα...
Ἄ! παλαιά! ἡ Μέγαιρα. Ταλαίπωρος Σοφία,
ἐρυθρίᾳς καὶ σταματῆς καὶ ὠχρίᾳς καὶ σπυῖ
(δεῖς.
ἄρτον μὲ βόρβορον ὁμοῦ, προσφέρει ἡ ἀθλία
καὶ κλίνην ἐνθα ἤρεμος ἐν λήθῃ νὰ καθεύδῃς,
ἐν λήθῃ τῆς μητρός σου!
Σταμάτισον· μὴ προχωρῇς· τὸ αἶσχος εἶν'
(ἐμπρός σου)
Φεῦ! τὰ ὠραῖα ὄνειρα τῶν παιδικῶν τῆς χρόνων
χάνοντ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ἐν μελανῇ ἀδύσσει,
ὡς κύκνος ἐμπλεκόμενος ἐντὸς τῶν καλαμώνων.
Ζητεῖ νὰ φύγῃ μὲ αὐτὰ, ἡ γραῖα εἰν' ὀπίσω·
ἐκ τῆς χειρὸς τὴν σύρει,
πρὸς πτώσιν ἄλλην, πίπτουσαν, ἡ γραῖα τὴν ἐ-
(γείρει.
.
Ὡ σεῖς οἱ παντοδύναμοι, ὧν τὴν ψυχὴν κυλῖει
τὸ ρεῦμά του ὁ ποταμὸς τῆς δόξης καὶ τοῦ
(πλούτου,
εἰς οὓς τὰ μύρα ἔγιναν, τὸ ῥόδον ἀναφύη,
σεῖς ὅσοι δὲν γνωρίζετε ἐπὶ τοῦ κόσμου τούτου
εἰμὴ χαρὰν, ὀρέξετε
σπατάλην, κόρον, ἔρωτας καὶ μετὰ στόμφου
(λέξετε.
Ὡ! δὲν γνωρίζετε ποσῶς τὴν θλιβεράν ἀγέλην,
ἣν σύρει φάντασμα ὠχρὸν τῆς αἵψης καὶ τῆς
(πείνης,
δὲν ἴδετε τὴν κρύπτουσαν ἡλίου φῶς νεφέλην,
δὲν ἔκρασε τὴν θύραν σας ὁ δάκτυλος ἐκείνης
τῆς Μοίρας τῆς ἀφόρου
ἥς ἡ ἐσθὴς ἔτρεως θροεῖ, ὡς φύλλα φθινοπύρου.
Καὶ τί σὰς μέλει ἀληθῶς; Μήπως τὸ ἐνδο-
(μά σας
εἰς τὸς ἀκάνθας τῆς ζωῆς συρόμενον ἐσχίσθη,
ἢ μήπως τὲν εὕρισκετε γλυκὰ τὰ πόματα σας;
εἰς κλίμακα ἀνέβητε γρυαῖν καὶ δὲν ἐρείσθη.
Πενία; Θλίψις; μῦθος·
καὶ τὸ χρυσοῦν σας ὄνειρον ποτὲ δὲν διελύθη.
Ζῆτε λοιπὸν, ἀφοῦ ζωὴν αὐτὸ ἀποκαλεῖτε·
παράσιτοι τῆς φύσεως, τοῦ Πακτωλοῦ τὰ φύκη
ἀνευ καρδίας, ἰδιῶν καὶ αἰσθημάτων, ζῆτε.
Οἱ τῆς ἀλύσου τῶν θνητῶν ἀπεσπασμένοι
(κρίκοι
εὐκόλως θὰ χαθῆτε
καὶ ἀφανεῖς οἱ λάμποντες ἐν σκότει θὰ σβεσθῆτε.

Δεκέμβριος, 1867.

ΙΩ. ΚΑΜ.

Ἄν ἡ φύσις περιβάλλῃ
μὲ τ' ἀπέρχντά της κάλλη
τὰ λουλούδια καὶ ἱα,

Ἄν ὁ κόσμος κυλινδῇται
καὶ τὴν ἀνοιξὶν κοσμηθῇ
ῥόδα, ἄνθη καὶ κλαδία,

Νὰ χειμῶν ὁ παραδέρνων
καταστρέφῃ τ' ἀπομένον,
ἐπιρρίπτων παγετόν.

Καὶ ὁ ἄνεμος κοπάζει
νέφη πάλιν ἐτοιμάζει
μετὰ στρόβιλον φρικτόν.

Ἄν τὸ ἔτος μὲ τὸν χρόνον
ἀλληλένδετα μὲ πόνον
χαιρετοῦν παντοτεινά,

Νὰ ζωὴ ἡ ἀνθρωπίνη
πῶς παρέρχετ' ὡς γήνη
εἰς τὰ πρόσκαιρα δεινὰ.

Ἄν τὸν κόσμον δὲν τὸν μέλῃ,
τὴν πρωτοχρονιά του θέλῃ
τὰ ἀθύρματ' ἐτοιμάζει

Ἐμὲ μόνον ἀφειμένον
ἀπελπιν καὶ μαραμένον
μόνον ἢ πατρίς μὲ κράζει.

Κι' ἂν ὅτὸν πόλεμόν μας τρέχω
μέρος μὲ χαρὰν νὰ ἔχω
ὡς μικρὸς παλεμιστής,

Ἡ ψυχὴ μου θ' ἀπομένῃ
εὐελπὶς καὶ πικραμένη
μετὰ φίλης ποθητῆς.

1 Ἰανουαρίου 1869.

Ι. Κ. Τ.